

Kántor Péter

KÖD A GOHLISER STRASSÉN

Foto: Helmut Schulze, November 1990

Köd van a Gohliser Straßén, talán huszonöt méter
 a látótávolság, vagy még annyi se, azon túl
 vastag szürke lepel fed eget és földet.
 Mintha a semmi kezdődne ott puhán, a sarkon túl.
 Átellenben épp arra tart néhány ember,
 alig kivehető, homályba vesző alakok,
 mint elmosódott, halvány kottajegyek.
 A köd elnyeli a hangokat: a járdán közeledő asszony
 cipőtalpainak hangját a nedves keramitköveken.
 Egy álló teherautó mellett halad el az asszony,
 a fejét kissé lehajtva, mindkét kezében szatyorral –
 őt látni legtisztábban a Gohliser Straßén:
 középkorú nő, kötött, mustárszínű sapka a fején.
 Vagy az a mustárkoszorú talán a haja lenne?
 Háromnegyedes kabátján fénylenek a fémgombok.
 Jön szembe valahonnan – jön szembe évek óta.
 Közben távolabb, az álló teherautó mögött,
 egy kicsit idősebb és elegánsabb nő sietve
 átvág az utca túloldalára, ismeretlen okból.
 Mi van a másik oldalon, ami itt nincs?
 Egy világoskék Trabant van a másik oldalon,
 egy korszak jelképe, a filléres tömegautó
 a szocializmus korából, ami letűnt a századdal,
 és mikor újból felbukkan majd, a karosszéria
 egészen más lesz már, ahogy már most is inkább
 díszletnek látszik itt ez a magányos Trabant,
 s nem egyszerű parkoló járműnek. Mögötte
 egy fiatal férfi jön és egy nő megy, éppen
 elhaladnak egymás mellett, távolról nézve
 mintha egy párt alkotnának, az egyetlen emberpárt
 a Gohliser Straßén. A kereszteződés után,
 szemben, akárcsak az innenső, a bal oldalon,
 egy magasba nyúló ház halvány sziluettje látszik.
 A teherautóról kéne még beszélni: az úttest szélén áll,
 de a széles járdák közt szinte az utca közepén mégis.
 Régi típus a hatvanas évekből, kis kutyaorral,
 a kerekek fölött két kicsi kerek lámpa,
 a szélvédő üvege keskeny, épp hogy kilátni,

a színe zöldesszürke, a magasabb hátsó rész
ponyvával letakarva, ahogy szokás az ilyeneknél.
És ez minden. A közeledő nő a szatyrokkal,
a régi típusú vaskos kis teherautó, mögötte
az úttesten átsiető másik nő, és odaát, a túloldalon
a világoskék Trabant, és a párnak látszó két fiatal –
elmondtam mindent, amit a Gohliser Straßéről tudok.
Mi közöm van ehhez a drezdai utcához,
ehhez a kékesszürke alkonyi derengéshez,
a sárga keramitkockás úttesthez és járdákhoz,
a két idősebb nőhöz meg a fiatalokhoz,
ez jön, amaz megy, vagy fordítva, mindegy,
mi közöm hozzá?... Húsz-huszonöt méter, nem több,
kihasítva a homályból egy keskeny sávnyi élet,
aminek nem tudni, mitől, mélysége és súlya van,
túl a két jól megpakolt szatyor súlyán,
innen a végtelennek tűnő puha semmin,
a ködben, amin mégis átdereng valami kis fény.
Ismeretlenek előttem ezek a személyek,
ahogy a történeteik is, amelyeket visznek magukkal
végig a Gohliser Straßén föl és alá.
Mégis, mintha ismerném őket régtől fogva,
mintha akár a mi utcánkban is lehetnének,
itt, Budapesten, egy szürke novemberi napon.
Még ha a mi utcánk látszólag egész más is.
Mert hát mitől más? Járdák, úttest, kövek,
nők szatyrokkal és szatyrok nélkül, egy pár
vagy nem pár, ahogy jönnek-mennek évek óta,
a magasba nyúló házak sziluettjei között,
fejükben egy lista a tennivalóikkal,
az igen-nemeikkel, a hátha-mégiseikkel,
bár ezek nem látszanak, csak a sok kis keramitkocka
meg amott egy zöldesszürke ponyvás teherautó,
emitt egy síneken csörtető sárga villamos,
és nem messze, mint egy hosszú, rojtos sál,
amott a ködbe vesző fényes Elba,
emitt a ködbe vesző széles Duna.